

Enerika BIJAČ

ŠKOLJKA

Kad pomislim: *školjka* - ugledam sunce. Zatim vodu kako raste u tirkiz - i zeleni i modri. I vjetar čujem kako se igra u vrtlogu - i posrednikom biva.

Moje slutnje su brodovi što plove, i moje oči - oči su što ljube. Tirkizni sjaj prelamaju u neke nove oblike, u neke druge ruke. U glas tvoj što trenutkom godine ne broji.

Evo se obzorje pomiče, udaljava se nebo sve do svoga ruba. I Zemlja se odmara u jutru. Između tebe i mene počinje vrijeme. Hoda, vrti se oko naših pripitomljenih pogleda. S vremena na vrijeme u njima se prepoznamo...Vječno proljeće odmara se u našim srcima. U zamagljenom odrazu prolaznost kao varka. I trajnost kao stvarnost. Opet mi haljine tijesne a riječi podatne i sipke.

* * *

A sunce se razlilo po vodi. Gori more. Plamti. Sjedinjeni voda i sunce gore - u iskon se vraćaju. Oplođuju budućnost. Hlape i drže univerzum na svome dlanu. Jedinstvo svega nadmoćno korača. Igra se pred mojim očima.

Podiže visine u daljine. Širi... Igra se...I ja se uvlačim radosno u igru: igram se... Neuhvatljivo - riba - školjka - odčitljivo. Ne sanjam. Samo dišem... igram se skrivača s nevidljivim slutnjama. Žvačem hranu od svjetla i vode - hranim se. U meni cjelina od vječitoga daha. I ljubav od trajnoga glasa. Čudo od susreta u običan dan.

Rumenilo vode prelijeva se. Trenuci naši bivši izranjaju u novi glas. Spajaju se. Opet se igraju u nama. Sa nama plamte u lomnim slikama, bilježe znak prepoznavanja.

A more gori... Na dlanu mi kaplja vode što putuje... I sunce plamti... Samo zato, da se na ovom dlanu ponovo dotaknu.

* * *

Sve što smo međusobno sreli, dobro je. I udaljenost i blizina. Susreti i rastanci u trenucima vječnoga puta...Slušam noć kako prolazi, i dan što jedri na livadi.

Naša neponovljivost između početka i kraja koji se spajaju.

Svi jezici tako su čitljivi. Prohodni su odlomci u vjetru koji nas nosi Po rasutim stranicama nepoznati glasovi. Truse se... Amalgam od želja i sna. I protok u nepoznato doba. Ljušti se po napuknutim slojevima. U zapisu istrošenom od vremena čitam: "A poslije nas, ostat će pjesma/ koju će čitati svi./ I nitko nikad saznati neće, da si u pjesmi ti./ Samo ti". U pjesmi si doista ti. Ljušti se školjka u dahu...

Između dva sloga očiju ljuštim se i ja. U maglu vremena obrasli, uzdasi se mrve. Oblače boju tvoga glasa i miris rane jeseni. Dobro je to što vrijeme protječe. I obnavlja... I spaja.

Na rubu dana prozornost svemira počiva. Listam mu stranice i čekam.